

ΙΩΑΝ. Τ. ΣΑΡΛΗ

τ. Καθηγητοῦ—Ἀριστοῦχου Δίπρος τῆς Φιλοσοφίας

“Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ,”

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

ΤΥΠΟΙΣ
Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ
ΠΑΤΡΑΙ

04755808

2099

ΙΩΑΝ. Τ. ΣΑΡΛΗ

τ. Καθηγητοῦ—Ἀριστοῦχου Διδρος τῆς Φιλοσοφίας

“Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ,,

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Αρ. Εισοδ 16235 - 7ΜΟ

ΤΥΠΟΙΣ
Δ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ
ΠΑΤΡΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΙΟΥ

- 1) Εϋμηλος,—Ίερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος
- 2) Ἀρχέλαος,—Γυιὸς τοῦ Ἀρχοντος τῶν Ἀθηνῶν
- 3) Ἀρίστιππος,—Γυμναστὴς τῶν Ἐφήβων Ἀθηνῶν
- 4) Ἀρμόδιος,
- 5) Κίμων,
- 6) Γλαῦκος,
- 7) Ἄρατος,
- 8) Ἀλκίνοος,
- 9) Δημόκριτος,
- 10) Νικίας,
- 11) Πανδώρα,—ἀδελφὴ τοῦ Ἀρχελαίου
- 12) Πραξινοῆ,—Γυμνάστρια τῶν Παρθένων τῶν Ἀθηνῶν
- 13) Θάλεια,
- 14) Μυρτώ,
- 15) Ἀσπασία,
- 16) Τερψιχόρη,
- 17) Κλειώ,
- 18) Μελπομένη,
- 19) Ἡλέκτρα,
- 20) Βάκχος, -- Θεὸς τοῦ Οἴνου
- 21) Βακχίδες,—ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου.

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τοπεῖον γυμναστικὸν ἔξωθι τῶν Ἀθηνῶν· εἰς τὸ βάθος φαίνονται χαράδρες δασομένες).

ΣΚΗΝΗ 1.

(Εἰσέρχονται οἱ ἔφηβοι τῶν Ἀθηνῶν, κρατοῦντες ἀκόντια).

Ἀρμόδιος. Εἴμαστε ὅλοι ἔδῳ;

Κίμων. Ὅλοι! . . . Ἀλλὰ λείπει ὁ Ἀρίστιππος ὁ γυμναστής μας!

Ἀλκίνοος. Γιατὶ τόσο ἀργεῖ;

Κίμων. Ὅσο νᾶρθη, ἄς γυμναζώμαστε!

Ἀρμόδιος. Ἐ! Ἐφηβοὶ τῶν Ἀθηνῶν! Θὰ σᾶς νικήσω ὅλους σήμερα! Ἐχω τέτοιο κέφι καὶ τόση δύναμι αἰσθάνομαι νὰ κοχλάξῃ μέσα μου, ὥστε τ' ἀκόντιό μου θὰ ξεπεράσῃ τὸ τέρμα τοῦ Γυμναστηρίου μας καὶ θὰ σπιθοβολήσῃ πέρα στὰ βράχια τοῦ Λυκαβητοῦ!

Κίμων. Μὴ παινεύεσαι δὰ καὶ τόσο Ἀρμόδιε! Τώρα θὰ ἰδοῦμε! . . . Ἐμπρός. . . Θὰ ρίψω ἄνθρωπος! (ἔνῳ ἐτοιμάζεται νὰ ρίψῃ, βλέπει ἐρχόμενον τὸν Γυμναστήν). Ἀλλὰ νά! ἔρχεται καὶ ὁ Γυμναστής μας. (πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντα) Πῶς ἄργησες τόσο;

ΣΚΗΝΗ 2.

Ἄρατος. (πρὸς τὸν Γυμναστήν) Σᾶν ἀνήσυχος καὶ

κης θὰ στολίζωμε τὸ δρόμο του!

Ἀριστ. Τώρα.. γρήγορα!... Ἐμπρός! Γλαῦκε, ρίψε πρῶτος σὺ (ρίπτει τὸ ἀκόντιον. Σὲ κάθε ρίψιμο ὅλοι οἱ ἄλλοι προσβλέπουν μὲ προσοχὴν ἐντεταμένην, ποῦ θὰ φθάσῃ τὸ ἀκόντιον). Καλά!.. ἀλλὰ θέλω καλύτερα!...Σὺ Κίμων, τώρα. (ρίπτει) Καλά! Τώρα σὺ, Ἄρμόδιε! (ρίπτει).

Ἄριστ. Ἄ! Ἐξαΐσια!..

Κίμων. Τὶ ὑπέροχο ρίψιμο!

Ὅλοι. Εἴγε Ἄρμόδιε!

Ἄριστ. (προχωρεῖ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκύλας πρὸς τὸν Ἄρμόδιον). Μὲ πνίγει ἡ συγκίνησις, Ἄρμόδιε!... Τὸ πέταγμά σου εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμον τὸν ἀθλητικό!... Ἄν εἶνε ὅμοιο αὔριο τὸ πέταγμά σου, σὶ Ταναγραῖοι ἔφηβοι δὲν θᾶχουν ποῦ νὰ κρύψουν τὴ ντροπή!

Κίμων. Σὺ, Ἄρμόδιε, τὸ θρίαμβο τῆς Νίκης θὰ μᾶς χαρίσῃς αὔριον!... Ὁ Γυιὸς τοῦ Ἄρχοντος μὲ δακρυσμένη τὴν ἀστραφτερή του ὄψι θὰ σοῦ στολίσῃ τὸ μέτωπο μ' ἀτίμητο στεφάνι!

Γλαῦκος. Ἄ!.. Νάτος!.. Ἄριστιππε! Ἐρχεται ὁ Ἄρχελαος!

Ἄριστ. (σπεύδων) Ἐφηβοί, εἰς προσοχήν!

(παρτάσσονται ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς καὶ εἰσερχομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἀρχελάου, κλίνουσι τὸ ἔν γόνυ εἰς χαιρετισμόν).

ΣΚΗΝΗ 3.

Ἄριστιππος. Χαῖρε, τῶν Ἀθηνῶν δοξασμένο Ἄρ-

χοντόπουλο!... Ἄπ' τοὺς ἐφήβους αὐτοὺς, ποὺ
μὲ τ' ἀτσαλένια κορμιά τους ζητοῦν στὴν τίμια
τοῦ Σταδίου παλαίστρα ν' ἀνιψώσουν αἴθριο τὸ
Κοντάρι τῆς Δόξης, δέξου ἀκέραια τὴν πίστι
πρὸς τὴν Νίκην!!

Ἀρχέλαος. Ξέρω, ὦ σεμνοὶ ἔφηβοι, τὴν φλόγὰ ποὺ
καίει τὴν ψυχὴ σας γιὰ τὴ μεγάλη Νίκη! Καὶ
ἂν οὔς ἀπλῶς καίει, ἐμὲ πυροπολεῖ, μὲ παραφέ-
ρει, μοῦ πυρακτώνει τὰ στήθια καὶ μὲ κρατεῖ
χωρὶς ὕπνο!... Ἄλλ' ἀπὸ τέτοιες ψυχές, σὺν τὶς
δικές σας, ποὺ φτερουγίζουν πάντα γύρω ἀπ'
τὴν ἄσβεστη Κανδήλα τῆς ἁγίας Ἰδέας τῆς
Πατρίδος, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀναληθίσῃ ἡ
περὶ τρανὴ φλόγα τοῦ θριάμβου!!

Ἀρμόδιος. Μεγάλο Ἀρχοντόπουλο!.. Ὁρκιζόμεστε
ὅλοι, πῶς ἡ Ἄχραντη δάφνη τῆς Νίκης θὰ στε-
φανώσῃ τὴν Πατρίδα αἴθριο!...

Ἀρχέλαος. Ναί! ὦ Ἐφηβοί! Ἡ ψυχὴ μου γεμάτη
πίστι καὶ ἐνθουσιασμὸ πετᾷ μαζί σας, μὲ γιγαν-
τωμένη τὴν ἐλπίδα τῆς Νίκης!... Προσέξατε ὁ-
μως!... Μὴν ὑποτιμήσητε τὴν ὄρμη ἀλήκῃ καὶ
τὰ μεστωμένα κορμιά τῶν Ταναγραίων ἐφήβων
....Μόνον ἡ μεγάλη σας πίστις πρὸς τὸν ἀγῶνα
θὰ φουντώσῃ τὸν ἐνθουσιασμό, ποὺ θὰ τινάξῃ
φτερωμένα τὰ κοντάρια σας πρὸς τὴ Μεγάλῃ
Νίκη!!

Ἀρλίστιππος. Ἄλλ' ὦ Ἀρχέλαε, μὲ τὰ ἐμπνευσμένα
αὐτὰ λόγια σου, μᾶς ἀνοίγεις ὅλη τὴ φωτερὴν

ἽΟλυμπικὴ θρησκεία! .. Μᾶς φαίνεται, πὼς κάτι ἀνασταίνεις μέσα μας!...

Ἄρμ. Σὺ, ἔνδοξο Ἄρχοντόπουλο, μὲ τὶς λαμπρές σου νίκες καταυγάζεις, σὺν φωτεινὸ μετέωρο τὸν οὐρανὸ τῆς σκέψης μας!... Πρωτοπόρος στὴ Δόξα σὺ, ὡς ἽΟλυμπιονίκης στὸ δρόμο πέρουσι, πάντα θὰ μᾶς ὀδηγῆς στὸ φῶς τῆς Νίκης καὶ στὴ Δόξα τῆ θριαμβικῆ!!..

Ἄρχέλαος. Μὲ συγκινοῦν, Ἄρμόδιε, τὰ λόγια σου πολὺ! Ὅπου πᾶλλον καρδιές πού ἔχουν πίστι στὰ ἰδανικά τῆς Φυλῆς!...ὄπου ξαγρυπνᾷ ζωντανεμένη ἡ Μεγάλῃ Ἰδέα τῆς Πατριδος... ἐκεῖ ὁ φωτοστέφανος τῆς Δόξης!...ἐκεῖ τὸ θαῦμα τοῦ ἽΟλυμπικοῦ ἔπους!...ἐκεῖ τὰ σπαθῖα ἀτσαλένια κορμιά, πού ἀκτινοβολοῦν τὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἀλκή!... Γιατὶ ἡ Νίκη, καλοὶ μου Ἐφηβοι, χρειάζεται γερά, μαρμαρένια κορμιά, καὶ δὲν πάει μπροστὰ ποτὲ μὲ γέρικα ἀσθενικά κορμιά πού εἶναι προωρισμένα γρήγορα ν' ἀποθάνουν!!... Ναί! Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ!... Καὶ τώρα, Ἄριστιππε, ἔμπρός!.. Ὑπερήφανος γιὰ τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς ἐφήβους, πού γυμνάζεις ὀδήγησέ τους ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς δάφνης!

Ἄριστιππος. Ἄλλὰ νομίζω, ὦ Ἄρχέλαε, ὅτι πρέπει, πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἀγῶνες, τοὺς Θεοὺς νὰ ἐπικαλεσθῶμεν! Τὸν ὠραῖο δρόμο τῆς νίκης οἱ Θεοὶ ἄς εὐλογήσουν !

Ἀρχέλαος. Οὐδέποτε λησμονῶ ἐγὼ τοὺς Θεοὺς, ὦ

Ἄριστιππε!... Τὸν ἱερέα Εὐμηλον παρήγγειλα νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν Ναὸν ἐδῶ πλησίον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκεῖ Βωμοῦ του λυγίζοντες τὰ γόνατα, ἄς ἐπικαλεσθῶμεν μὲ πίστιν τῶν Θεῶν τὴν εὐλογίαν!... Ἐκεῖ παρήγγειλα ἐπίσης νὰ ἔλθωσι καὶ αἱ παρθένες τῶν Ἀθηνῶν, πού θὰ ἀγωνισθοῦν αὔριον μὲ τὰς Ταναγραίας κόρας! Ἄγωνεμ!

(Ἀποχωροῦν ὅλοι τῆς σκηνῆς ἡγουμένου τοῦ Ἀρχελάου).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

(Αἰρομένης τῆς μεσαίας αὐλαίας ἢ νέα σκηνὴ παριστᾷ ἄλλος τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸ τοῦ Ναοῦ Βωμός, ἐφ' οὗ ἀγγεῖον μὲ θυμίαμα. Πρὸ τοῦ Βωμοῦ ἴσταται ὁ ἱερεὺς Εὐμηλος μετὰ τῆς ομάδος τῶν παρθένων, παρατεταγμένων ἀριστερά. Εἰσέρχεται ὁ Ἀρχελαος μὲ τοὺς ἐφήβους λαμβάνων θέσιν παρὰ τὸν Εὐμηλον. Ἡ Πραξινοῆ κρατεῖ στέφανον ἀνθέων).

Εὐμηλος. Στὸ μήνυμά σου ἔσπευσα, ὦ Ἀρχελαε!
Ἴδου ἐγώ!

Ἀρχελαος. Χαῖρε, ὦ Εὐμηλε! καὶ σεῖς παρθένες, χαίρετε!.. Οἱ ἔφηβοι καὶ αἱ παρθένες αὐτὲς τῶν Ἀθηνῶν, Εὐμηλε, πού αὔριον θ' ἀγωνισθοῦν τὸν καλὸν ἀγῶνα στὸ Στάδιον μὲ τοὺς Ταναγραίους ἐφήβους καὶ παρθένους διὰ τὸν κότινον τῆς Νίκης, νὰ ἐπικαλεσθοῦν θέλουν πρῶτον τὴν εὐμένειαν τῶν Θεῶν!.. Ἀλλὰ πρὸ τῆς προσευχῆς θέλω νὰ διακηρύξω ἐπισήμως πρὸ τοῦ ἱεροῦ πούτου Βωμοῦ καὶ μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀρχον-

τος πατρός μου ὄνι, θὰ λάβω σύζυγόν μου, στολίδι καὶ καμάρι τοῦ θρόνου μου, ἐκείνην ἀπὸ τὲς παρθένες αὐτές, ποῦ στ' ἀστραφτερὸ μέτωπύ της θὰ μοῦ φέρῃ τῆς μεγάλης Νίκης τὸ στεφάνι!... Τὴν δὲ ἀδελφὴν μου, τὴν Πανδώραν τὴν καλὴν, θὰ λάβῃ σύζυγον ὁ θεοειδὴς νικητῆς ἔφηβος τῆς αὔριον!...

Ἄριστιππος. Εὐγε, μεγαλόψυχο βλαστάρι τῆς ἱερᾶς αὐτῆς γῆς τῆς Ἀθηνῶς!... Ἡ εὐγενικὴ σου αὐτὴ ἀπόφασις σὲ ξεσηκώνει στὴν ψυχὴ μας μὲ τόση μεγαλειώδη λάμψι, ὥστε θαμπώνουν τὰ μάτια μας!... Οἱ Θεοὶ μετὰ σοῦ!

Πραξινόη. Τύχη ἀγαθῇ!..... Πανηγυρίζουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ πνεύματα τοῦ Κόδρου καὶ τῶν ἄλλων Βασιλέων τῆς Ἀττικῆς, ποῦ φτερουγίζουν γύρω μας, ὃ Ἀρχέλαε!... Σὺ τὰ ἐνσαρκώνεις μὲ τὴν ἁγία καὶ ὑψηλὴ σου ἀπόφασι καὶ οἱ Θεοὶ μὲ δάφνες πάντα θὰ στρώνουν τὸν ὄρατο δρόμοσου! (Ἡ Πραξινόη ἀποθέτει τὸν στέφανον ἐπὶ τοῦ Βωμοῦ καὶ συγχρόνως ἀνάπτει τὸ ἐπ' αὐτοῦ θυμίαμα. Γονατίζουν ὅλοι πρὸ τοῦ Βωμοῦ μὲ ἀνατεταμέναις ὑψηλά τὰς χεῖρας).

Εὐμηλος. Πρὸς σᾶς, ὦ Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμι, ἡ θερμὴ προσευχὴ καὶ ἰκεσία μας!.. Ἀπὸ τὰ βιάθη τῶν αἰώνων ἀκούεται πάντα ἁρμονικὸς ὁ ἀντίλαλος τῶν προσευχῶν τῶν ἀνθρώπων, ποῦ προσπίπτουν στὴ θεϊκὴ σας εὐμένεια καὶ βοήθεια!.. Εὐδοκήσαε νὰ μένῃ πάντα ζωντανεμένος ὁ

θρύλλος τῆς τρανῆς σας ἀγάπης καὶ λατρείας
πρὸς τὴν ἱερὰν πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς! Καὶ ἀπὸ τὰς
παρθενικὰς αὐτὰς ψυχὰς, πού φέρουν στὴ μορ-
φή των τὸ χνουδι τῶν ῥόδων καὶ τὸν ἀνθὸ τῆς
πορτοκαλέας, δέξασθε τὴν πειρὸ ἀγνὴ προσευχὴ
καὶ λατρεία, πὸν σᾶν θυμίαμα περιβάλλει τώρα
χαϊδευτὰ τὸν Βωμὸν σας, ὅπως ὁ ἀχνὸς τῆς νε-
φέλης τυλίγεται γύρω ἀπαλὰ στὴ θεία κορυφὴ
τοῦ Ὀλύμπου!

Ναί! Εὐδοκήσατε, ὦ Θεοί, νὰ στηθῆ ἔπάνω
στὸν τίμιον αὐτὸ Στίβο, ὅπου σφυρηλατοῦν ἀδιά-
κοπα τ' ἀτσαλένια κορμιά των, δαφνοστεφανω-
μένο καὶ ἀστραφιερὸ τὸ τίμιον Κόνταρι τῆς
Νίκης!!

(Πίπτει ἡ αἰλαία)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δάσος πεύκων. Εἰς τὸ βάθος: χαράδρες καὶ λόχμες. Ἐμπροσθεν Γυμναστήριον.

Εἰσέρχονται ὅλοι, ἀνά δύο ἢ τρεῖς βραδέως, ἰγουμενίου τοῦ Ἀριστίππου).

Ἀριστιππος. Ἐ! Καλοὶ μου Ἐφηβοί. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον ἀπὸ σαῶ, πὺν τοῦ μέλλει νὰ γείνη ὁ γαμβρὸς τοῦ Ἀρχοντος, τὸ καμᾶρι καὶ ἡ δόξα τῆς πατρίδος!

Ἄρατος. Μά, φίλοι μου, ποῖος ἀπὸ μᾶς μέλλει νὰ γείνη γαμβρὸς τοῦ Ἀρχοντος τὸ ἔδειξε τὸ σημερινό μας γύμνασμα!

Κίμων. Μὰ βέβαια! Ποῖος ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀρμόδιο!

Ἀρμόδιος. Γιὰ τὴν εὐγενῆ σας καλωσύνη δὲν βρίσκω λόγους νὰ σαῶ εὐχαριστήσω!.. Ἐκεῖνο, πὺν κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ νικήσωμε!... Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὅλος μου ὁ λογισμὸς καὶ ἡ ψυχὴ μου!... Ἐμπρός! Μὴ χάνωμε καιρὸ! Ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος κινδυνεύει! Ἄς σφίξωμε τ' ἀκόντια νὰ ξεπεράσουν τὸ ράμμα τοῦ θριάμβου!..

Ἀριστιππος. Λοιπὸν; γρήγορα!... Ἀσκηθῆτε!.. Σὺ, Κίμων, ρίψε πρῶτος (ρίπτει). Καὶ σὺ Ἀλκίνος. (ρίπτει). Σὺ τώρα Γλαῦκε (ρίπτει). Ἀρμόδιε ἔτοιμος! ἔμπρός (ρίπτει) Εὐγε! ἔξοχα!.. Σὺ τώρα Δημόκριτε! (Ἐν ᾧ ρίπτει, φωνάζει ὁ Ἀριστιππος).

Ἄριστιππος. Γιὰ σταθῆτε!..Κάποιος περνᾷ ἀπὸ δῶ!
(γυρίζουν ὄλοι καὶ βλέπουν πρὸς τὸ μέρος ποῦ
δείχνει ὁ Ἄριστιππος) Ποιὸς νᾶνε;... Τὸ πρό-
σωπό του ὅμως λάμπει ἀλλοιότικα!

Ὅλοι. Ποιὸς νᾶνε;..

Ἀρμόδιος. Περιμένετε μιὰ στιγμή νὰ πλησιάσῃ λι-
γάκι! Μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ θὰ τὸν διακρί-
νωμε καλά!

Κίμων. "ὦ! Δὲν βλέπετε; Ἔχει καὶ συνοδείαν ἀπὸ
γυναῖκες!!...

Ἄριστιππος. "Α! Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὁ Βάκχος,
ὁ θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῆς τρελλῆς χαρᾶς! Ναί!
ναί! Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δῶσος τῆς μεγάλης Ρε-
ματιᾶς! Αὐτὸς εἶνε! (ἀδημονῶν) Τώρα!

Δημόκριτος. Καὶ αἱ κόρες ποῦ τὸν συνοδεύουν;

Ἄριστιππος. Εἶνε αἱ ἀκόλουθοί του, αἱ Βακχίδες!

Ἀρμόδιος. (Ἀνήσυχος) Νὰ φύγωμε! Νὰ παραμερί-
σωμε λιγάκι ἀπὸ δῶ!

Γλαῦκος. Ναί! Ναί! Νὰ μὴ μᾶς συναντήσῃ!..

Ἄριστιππος. "Ὀχι!.. Ποῦ νὰ πᾶμε!.. Θὰ ἀπομακρυν-
θοῦμε πολὺ!... Ἄλλιά, τὸ νοῦ σας, φίλοι μου, μὴ
εἴς ξελογοιάσῃ αὐτὸς ὁ τρελλὸς θεός!

(Εἰσέρχεται ὁ Βάκχος φορῶν στέφανον ἀπὸ ζισσοῦς
μὲ τὰς Βακχίδας, στεφανομένας μὲ κλάδους ἀμπέ-
λου. Φέρουσιν αὐταὶ ἀμφορεῖς πλήρεις οἴνου καὶ
κύπελλα).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Βάκχος. (πρὸς τοὺς ἐφήβους, οἱ ὅποιοι παραμερίζουν

περίφοβοι) "Ω! ὠραῖοι ἔφηβοι! χαίρετε!... Πῶς βρίζεσθε ἐδῶ τέτοια ὥρα;

"Αργατος. Δὲν βλέπεις τὰ ἀκόντιά μας;.... Γυμναζόμεθα!

Βάκχος. (γελῶν πάντοτε) Πῶς; πῶς; Γυμνάζεσθε;... Τέτοια ὥρα, ἀγόρια μου;;

'Αρσιτιππος. Τὸ ἀπαιτεῖ, ὦ Διόνυσε, ἡ Τιμὴ καὶ ἡ Λόξα τῆς Πατρίδος!

Βάκχος. (γελῶν πολὺ) "Α! "Α! "Α!... Ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος;... Καὶ γιὰ τί προῖμα;...

'Αρσιτιππος. Τὸ πρωὶ θὰ συναγωνισθοῦμε, ὦ Διόνυσε, μὲ τοὺς ἐφήβους τῆς Γανάγρας στὸ ἀκόντιο! Τοὺς ἀγῶνας ἐπροκήρυξε ὁ Γυῖος τοῦ "Αρχοντος καὶ πρέπει νὰ νικήσωμε!... Ἡ ἀιγούλα ἐδῶ θὰ μᾶς εἴρη!

Βάκχος. "Ω! Τὰ πουλιάκια μου! (γελᾷ)... Ρέ, ἀγόρια μου, δὲν ἀφήνετε αὐτὰ σαλιαρίσματα τῆς μορσοφίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔναρθῆτε μαζί μου νὰ ρουφήξῃτε τὴν ὠμορφία ὅλου τοῦ κόσμου;!!... Χά! Δὲν βλέπετε τὲς λαγκαδιὲς καὶ τὰ βουνά, ποὺ γιόμισαν ἀπὸ δροσᾶτα λουλούδια καὶ φόρεσαν τὴν ὀλόλαμπρη στολὴ τους! Δὲν βλέπετε τὴ δροσοῦλα ποὺ ἰριδίζει οὐράνια ἀπάνω στοὺς ἀνθούς καὶ μᾶς καλεῖ μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὠμορφιά της νὰ στολισθοῦμε μὲ δᾶφνες καὶ κισσοὺς!

'Αρμόδιος. Ἄλλ', ὦ Βάκχε, ἡ τιμὴ τῆς δοξασμένης χώρας μας κινδυνεύει!... Πρέπει νὰ νικήσωμε!...

Είδεμή, θάνατος καὶ συμφορά!...

Βάχχος. Δὲν ὑπάρχει, περιστεριάλα μου, ὠραιότερα(!) θρησκεία, περὶ τρανὴ καὶ περὶ γεμάτη ἀπὸ χαρὰ καὶ δόξα, ἀπὸ τῆ θρησκεία τοῦ κρασιοῦ, πὸν βράζει στὸ Βαρέλι!...Ναί! Νὰ τὶ ἀγῶνα προζηρῶσω ἐγὼ, ἀγῶνα λαμπρὸν καὶ παραδεισένιον!...“Ὅποιος ἀπὸ σᾶς ρουφήξῃ τὰ περισσότερα κύπελλα κρασί, ἐκεῖνος θὰ νικήσῃ! Καὶ γιὰ βραβεῖο τῆς νίκης του θὰ τὸν κάμω ἀθάνατο!!

Ἄρσιπιπος. ὦ! Ποτέ! ποτέ!.. Γιατί ἡ χώρα, ποῦ μᾶς γέννησε θὰ μᾶς καταγιάψῃ στοὺς προδότες τῆς Πατρίδος!

Ἄρμόδιος. Καὶ ἡ δικαία καὶ ἄφρωνη κατῆρα της θὰ συρίζῃ φαρμακερὰ τὴν φριζαλέα ἀτιμία τοῦ προδότη!

Βάχχος. Βρὲ τὶ μυαλὰ εἶναι τοῦτα!.. (πρὸς τὰ ἄνω)
ὦ Ζεῦ, πατέρα μου, ἐλέησέ τους τοὺς φτωχοὺς γιατί τοὺς ξέσφιξε ἡ βίδα!... (γελά)... Μ' ὅλα ταῦτα, ἀγόρια μου, ἀφοῦ ἡ τροέλλα σᾶς συνεπῆρε τόσο, ἐγὼ σᾶς ἀφήνω!..... Ἄλλά, πρὶν φύγω, ἐπειδὴ σᾶς λυπᾶμαι, πείτε λιγάκι, μὲ γουλιὰ μόνον, ἀπὸ τὸ κεζομπαρένιο μου αὐτὸ κρασί, πὸν τὸ λιμπαδιασε ὁ χουσὸς Ἴλιος τῆς Ἄττικῆς καὶ τὸ βάλσαμο τῶν πεύκων της!

Ἄρσιπιπος. Πρὸς Θεοῦ! Μή!.. Προσέξτε, παιδιά, γιατί τὸ μαγικό του κρασί σαλεύει βαθειὰ τὸ λογισμό! Κανεῖς μὴ δοκιμάσῃ!

Γλαῦκος. Μά, Ἄριστιππε, μὴ γουλιὰ μόνον τὶ μπορεῖ νὰ βλιάρη; Ἐπλῶς θὰ κάμωμε μιὰ σπονδὴ πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, πού γιορτάζουν αὔριον!

Κίμων. Ἔ! Βέβαια! Μὴ γουλιὰ μόνο, τὶ θὰ κάμη!

Ἄρατος. Ναί! Μὴ γουλίτσα!.. ὄχι πολὺ!

Δημόκριτος. Νὰ δοκιμάσωμε λιγάκι καὶ μεῖς τὶ εἶνε τὸ θεϊκὸ αὐτὸ κρασί!

Ἄλκίνοσος. Λίγο! λιγάκι, νὰ δοκιμάσωμε!

(Ὁ Ἄριστιππος καὶ ὁ Ἀρμόδιος συμπλέκουν τὰς χεῖρας καὶ φωνάζουν διαρκῶς εἰς τοὺς θέλοντας νὰ πίνουν. Μή! Μή! Μή! Οἱ ἄλλοι συνωστίζονται γύρω τοῦ Βάκχου καὶ πίνουν μὲ τὰς Βακχίδας. Βαθμηδὸν γίνεται πανζουρλισμός).

Ἀρμόδιος. Μή! μή!.. Γιὰ τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος, μὴ δοκιμάσετε!!

Βάκχος. (πρὸ τῆς Βακχίδος). Ἔ! σεῖς! Κερνάτε μὲ τὸν ἀμφορέα σας τὰ πουλάκια αὐτὰ τοῦ δάσους γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ κελαιῖδαν!., Στὰ κύπελλα!, καὶ ἀπὸ λίγο!... Πιέτε! πιέτε, ἀγόρια μου νὰ βρέξετε λίγο τὸ λάουγγά σας, πού ξεράθηκε ἀπὸ τὰ γυμνάσια!

Δημόκριτος. (πίνων) Ἐξοχα! (πρὸς τὴν Βακχίδα) Λίγο ἀκόμα!

Κίμων. (ἐπίσης) Μαγεία. (πρὸς τὴν Βακχίδα) Λίγο ἀκόμη!

Ἄλκίνοσος. (ὁμοίως) Γλυκύτατο!

Ἄρατος. (ὁμοίως) Θεῖο!

Γλαῦκος. (ὁμοίως) Μὰ αὐτὸ εἶναι νέκταρ! Μοσχοβολάει!

Ἄριστιππος. (μὲ συγκροατημένην ὄργη) Τρελλοὶ ἔφηβοι, τί κάνετε;.. Κούφιοι ἀπὸ τιμῆ καὶ λογισμό δίδετε προδοτικά τὴ νίκη στοὺς Τοναγραίους ἐφήβους!.. ὦ Θεοί! Τί θὰ πῆτε σιὸν Ἄρχέλαο γιὰ τὸ ἄτιμο ἔγκλημά σας!

(Αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν ἀδιακόπως νὰ κερνῶνται καὶ νὰ πίνουν ἀγκαλιασμένοι).

Βάκχος. Πίετε καὶ μὴν ἀκοῦτε τὲς ξεμωραμένες σοφίες αὐτῶν ἐκεῖ πέρα! (ὕψινων τὸ κύπελλον).. ὦ κρασί μου νέκταρ!... Κρασί! ποὺ διώχνεις μακρὰ τὸν πόλο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους!.. Κρασί, ποὺ εἶσαι ἡ δροσιὰ καὶ φλόγα τῆς ψυχῆς!... Κρασί, ποὺ μὲ τὴ διαμαντένια σου σπιθοβολῆ ἀνάβεις μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ καὶ ξεσηκώνεις τὸν κόσμο ὅλο, σὲ οὐράνιες παραμυθιέντες ὠμορφιές!... (πρὸς τοὺς ἐφήβους) Πίετε, ζουμπούλια μου, ποὺ εἶσθε σὰν τὴ κρύα δροσιὰ, ποὺ κρυσταλλώνει ἀπάνω στοὺς ἀνθοὺς τῶν λουλουδιῶν!... Πίετε! ν' ἀναβῆτε σιὸν Ὀλυμπο! Ἐκεῖ ξεχειλίζει ἡ χαρὰ!...

Κίμων. (ἀγκαλιασμένος μὲ ἄλλους), ὦ! Κάτι νοιώθω νὰ σαλεύη σιὸ κεφάλι μου! Θέλω γλέντι καὶ χορό.

Γλαῦκος. (ὁμοίως) Διψῶ γιὰ κρασί καὶ τραγοῦδι! (Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γλεντιοῦ αὐτοῦ ὁ Ἄριστι. καὶ ὁ Ἄρμ. παραμερισμένοι πρὸς τὸ ἄκρον τῆς σκηνῆς συζητοῦσι μετ' ὄργης καὶ ὀδύνης τὰ ἀνέλπιστα συμβάντα).

Ἄρμόδιος. ὦ! τί βαρεῖά καὶ ἀνήκουστη τιμωρία
σᾶς περιμένει!

Ἄρσιπιος. (Περίλυπος), ὦ! Θεοί! Τί ἀνέλπιστος
καταστροφή!... Τί θὰ ᾗω στὸ Γυιὸ τοῦ Ἄρ-
χοντος τώρα!

(Τραγουδοῦν καὶ χορεύουν μὲ τὰς Βακχίδας, οἱ ἄλ-
λοι, κρατοῦντες τὰ κύπελλα ὁ Βάκχος πρὸς στιγμὴν
φεύγει!

ὦ σὺ κρασάκι θεῖο!
τὸν κόσμον ἀνασταίνεις
καὶ τὴ ζωὴ ὠμορφαίνεις
μὲ μαγικὸ ρυθμό!

Βάκχος. (Ἐπιστρέφων μὲ ἀμφορέα πλήρη οἴνου.
Προσβλέπει μὲ ἀπειρον ἀγαλλίασιν τοὺς χο-
ρεύοντας Ἐφήβους).

ὦ! Τὰ χρυσᾶ πουλάκια μου!! ... Μιὰ χαρὰ
ἔγειναν!!!

Κίμων. Ποῦ εἶσαι, Βάκχε! Κρασί! Κρασί!! Δι-
ψᾶμε πολὺ!

Βάκχος. Σᾶς ἔφερα τώρα, ἀγόρια μου, κρασί ἀθά-
νατο ἀπ' τ' ἀνήλιγο γιοματάρι!... Μόνον Θεοὶ
τὸ πίνουν!....

(Ὅλοι πολιορκοῦσι τὸν Βάκχον καὶ τὰς Βακχίδες
καὶ πίνουν μὲ τὰ κύπελλα κρασί).

Ἄρατος. (ἀφοῦ πίη.) Ἄχ! Τριανταφυλλένιε κόσμε!!
Πετᾶω στὸν Ὀλυμπο!!

Βάκχος. Τώρα Ὀλυμπο;!! Τὸν περάσαμε, ἀγόρι μου,
Εἴμαστε στὰ σύννεφα!!

Δημόκριτος. Φλογέρα θέλω καὶ χορό!

Ἄλκίνοος. Ποῦ εἶναι αἱ φλογέρες, Διώνυσε!

Κίμων. Ὡς πού νὰ βγῆ ὁ Ἴλιος θὰ λαμπαδιάσωμε
στὸ χορό!.. Θέλομε φλογέρα!

Βάχχος. Ὁ, τι θέλουν τὰ ἀγόρια μου!.. (δεικνύων
μὲ τὸ χέρι του) Γιὰ κυττᾶστε ἐκεῖ! Εἶναι ἡ
Σπηλιά μου! Κισσόπλεκτη, ῥοδοστεφανωμένη
ἔχει χίλων λογίων κρασιὰ καὶ θεῖες φλογέρες!
Σᾶς περιμένω ἐκεῖ! (φεύγει μὲ τὰς Βαχχίδας).

Ὅλοι. (Μὲ φωνές καὶ τραγούδια) Σ' ἀκολουθοῦμε
ὦ Βάχχε!!! Πᾶμε! πᾶμε! (φεύγουν τραγουδῶν-
τας τὸ προηγούμενο τραγούδι:

«ὦ σὺ κρασάκι θεῖο! κλπ.»

.....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἄριστιππος. Καὶ τώρα τί θὰ κάμωμε!

Ἀρμόδιος. Ἡ φρίκη μὲ παγώνει!... Ἐχάσαμε τὰ
πάντα.

Ἄριστιππος. Νὰ ἰδοῦμε, Ἀρμόδιε! Μήπως γυρί-
σουν γρήγορα! Ἄς μὴν ἀπελπιζώμαστε!... Δὲν
πιστεύω νὰ παρατείνουν τὸ γλέντι! Εἶνε πολὺ
περασμένα τὰ μεσάνυχτα κι' ὁ Βάχχος χάνεται
στὸ χάραμα.

Ἀρμόδιος. (κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ). Καὶ
τί τοὺς θέλεις κι' ἂν γυρίσουν!... Παραλυμένοι
ἀπ' τὸ κρασί, ὅπως εἶνε, τί ἀκόντιο θὰ ρίψουν!...
Ἄλλ' ὦ Ἄριστιππε, ἄς προσπέσουμε στοὺς

Θεοὺς νὰ μᾶς λυτρώσουν στὴ κρίσιμη αὐτὴ
ώρα!...

(Γονατίζουν καὶ ἀνατείνουν τὰς χεῖρας)

Ἀρίστιππος. ὦ Σὺ Ἀπόλλωνα, ποῦ ὁ χουσός σου
δίφρος φωτιζ' ὄλον τὸν κόσμον, λύτρωσέ μας
ἀπὸ τὴν ντροπὴ τῆς τιμῆς μας!..

Ἀρμόδιος. Καὶ Σὺ Ἄρτεμις, τρανὴ Θεά, δός μας τὴν
εὐλογία σου νὰ μὴ ντροπιάσωμε τὴν Πατρίδα!

Ἀρίστιππος. (ἐγειρόμενος καὶ ἀρπάζων τὸν βραχί-
ονα τοῦ Ἀρμοδίου). Ἀρμόδιε! Ἀπόφασις! Τὴ
μεγάλῃ ντροπῇ τῆς Πατρίδος μας ἡμεῖς οἱ δύο
θ' ἀποπλύνωμεν! Μόνον ἡμεῖς οἱ δύο ἀπὸ τοὺς
ἐφήβους τῆς Ἀττικῆς θὰ συναγωνισθοῦμε στὸ
Στάδιο πρὸς τοὺς ἐφήβους τῆς Ταναγράφας! Ἐλ-
πίζω—χάρις σὲ σένα—πῶς θὰ νικήσωμε!

Ἀρμόδιος. Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἢ φωνὴ ὡς ἀντηχήσῃ
στὰ χρυστάλλινα παλάτια τοῦ Ὀλύμπου!.. Εἶθε
οἱ Θεοὶ νὰ εἰσακούσουν τὰς δεήσεις μας!

Ἀρίστιππος. Ἐμπρός! Ἐχάραξε! Πρέπει νὰ τρέ-
ξωμε νὰ προετοιμασθοῦμε!

(Ἐνῶ φεύγουν βλέπουν πρὸς τὴ σπηλιὰ καὶ στέκουν)

Ἀρμόδιος. (συμπλέκουν τὰς χεῖρας) ὦ Θεοί! Ὅλοι
μεθυσμένοι καὶ χορεύουν! Ὁ Βάχχος χάθηκε!

Ἀρίστιππος. Νάτοι, τώρα, ἀπόκαμαν καὶ ξαπλώνον-
ται στὴ γλῶσση!... Ἀλλὰ τί βλέπω!... Ἀρμόδιε!...
ὦ! Φρίκη! (συμπλέκων τὰς χεῖρας) Καὶ αἱ παρ-
θένης τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ θὰ λάβουν μέρος στοὺς
ἀγῶνας αὐριον μὲ τὰς Ταναγραίας παρθένους...

κι' ἐκεῖνες...μεθυσμένες χορεύουν! Τὰς βλέπεις;

Ἄρμωδ. Ἀλλοίμονον!...Θὰ τὰς παρέσυρε κι' αὐτὲς ὁ Βάχχος! ὦ! Οὐρανοί! Ἡ συμφορὰ ὀργιάζει τώρα!

Ἄρσιπιπος. (Βλέπων τὴν Πραξινόην μὲ τὴν Θάλειαν) Ἄ!...Νά! Ἡ Πραξινόη καὶ ἡ Θάλεια!... Ἔρχονται πρὸς τὰ ἐδῶ...μόνες! Νὰ ἰδοῦμε! (εἰσέρχονται περιίλυτοι) Πραξινόη! Θάλεια!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Πραξ. Βάσκανη μοῖρα, σὺν ἀπαίσιος τυφῶνας, ξερορίζωσε κάθε μας ἐλπίδα καὶ ἔσπειρε τὴ ντροπὴ καὶ τὸ θάνατο!

Θάλεια. Ἔ! Κατὰρα στοὺς προδότες τῆς πατρίδος!

Ἄρμωδιος. Καιρὸς γιὰ μοιρολόγια δὲν εἶναι, ὦ παρθένες!.. Ἡ ὥρα ἐλείγει!.. Ὁ Ἴλιος ἔσκασε ἀπ' τὸ βουιό!.. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν οἱ ἀγῶνες!... Ἡ τιμὴ μας, ἡ τιμὴ τῶν Ἀθηνῶν κινδυνεύει! Γρήγορα! μὴ μπορέσωμε νὰ προλάβωμε τὴν καταστροφὴ! Ἡμεῖς οἱ δύο, μόνοι μας θ' ἀγωνισθοῦμε μὲ τοὺς ἐφήβους τῆς Τανάγρας!... Ἡ Νίκη ἢ θάνατος!

Ἄρσιπιπος. (ἐν βίᾳ) Ἐμπρὸς καὶ σεῖς Πραξινόη!.. Σεῖς αἱ δύο μόνον ὅπως καὶ ἡμεῖς! Ἡ Θάλεια εἶναι ξακουσμένη στὸ ἀκόντιο! Οἱ Θεοὶ βοηθοῦν τοὺς ἀνδρείους!

Θάλεια. (Μὲ ἀπόφασιν) Πᾶμε, Πραξινόη!... Θεοί!

βοηθῆστε μας, τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος νὰ σώσωμε!
(φεύγουν δραμαίως).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(Εἰσέρχονται ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἀγκαλιασμένοι οἱ ἔφηβοι μὲ βῆμα ὀλίγον κλονιζόμενον καὶ ἄνευ ἀκοντίων, ὅπως ὅλοι καὶ ὅλες, ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς σπηλιᾶς. Πρῶτοι εἰσέρχονται βραδέως ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Γλαῦκος ἀγκαλιασμένοι).

Ἄρατος. ὦ!.. Τὶ τρολλὴ εὐτυχία Γλαῦκε!

Γλαῦκος. Γι' αὐτὸ λένε, πὼς τὸ κρασί μὲ τὴ χαρὰ ἔχουν δεσμὸ ἀδιάρρηκτο!

Ἄρατος, Ἐλα νὰ φιλάσωμε ὀλόδροσα στεφάνια!

Γλαῦκος. Ναί! Αἱ λιγκαδιές γύρω εἶναι γεμάτες κισσοὺς καὶ λουλούδια! Πᾶμε!...

(φεύγουν)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

(Εἰσέρχονται οἱ ἄλλοι

Κίμων. Ἄχ!.. Θέλω χορὸ ἀκόμα, Δημόκριτε!

Δημόκριτος. Κι' ἐγώ, νὰ ξαπλωθῶ ἤθελα σ' ἓνα ἀφραῦτο ἀπὸ λουλούδια στρωμα!.. ὦ! Τὶ οὐράνιο ὄνειρο θὰ ἔβλεπα!...

Ἀλκίνοος. (ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ χαρὰ βλέπει ψηλὰ στὰ πεῦκα). ὦ! Κελαῖδηστε, ἀηδόνια μου χουσαῖ, στὰ ὠραῖά σας πεῦκα! Πέστε το! Ναί! Πέστε το τώρα, πὺ ἡ ψυχὴ μας σκιρτάει σ' ὄνειρεμένους κόσμους!..

(ἐπιστρέφουν ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Γλαῦκος φέροντες γε-

μάτες τες ἀγκαλιές κισσοῦς καὶ λουλούδια. Οἱ ἄλλοι βλέποντες τὰ ἄνθη βγάζουν φωνές καὶ ζητωκραυγές.)

Κίμων. Εὖγε! Εὖγε! παῖδες!.. Τὸ ὠμορφότερο στεφάνι ἐγὼ θὰ πλέξω!

Δημόκριτος. Ὅχι!.. Τὸ δικό μου θ'ἀνε καλύτερο!

Ἄρατος. Ἐμπρὸς ὅλοι!... Στεφάνια ὠραῖα!...,

(ὅλοι γύρω τοῦ βράχου, ὅπου ἀπέθεσαν τὰ λουλούδια ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Γλαῦκος, πλέκουν στεφάνια καὶ σιγοτραγουδοῦν.. Αἴφνης ὁ Κίμων, σὴν νὰ ἀνένηψε ἀπ' τὸ κρασί, πετᾷ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ στεφάνι, ποὺ πλέκει, καὶ φέρον τὴν παλάμην στὸ μέτωπον προσπαθεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ τῶν ἀγώνων.)

Κίμων. ὦ! ὦ! Παιδιά!..... Τί γίνονται οἱ!..

Νικίας. Τί ἔπαθες, Κίμων;

Ἄρατος. Ζαλάδα τοῦ κρασιοῦ εἶνε! Θὰ περάσῃ.

Κίμων. (μὲ παρακτικὴ φωνή). Παιδιά!.. Οἱ ἀγῶνες τὶ γίνονται;

Ἀλκίνοος. (ἀνανήφων καὶ σκεπτόμενος). Ἀλήθεια! πότε γίνονται;

Δημόκριτος. (ὁμοίως). ὦ! ὦ Θεοί!.. Σήμερα τελοῦνται!

Γλαῦκος. (ὁμοίως). Καὶ τώρα; (πετοῦν ὅλοι τὰ στεφάνια).

Κίμων. (ἐν βίᾳ). Γιὰ ὄνομα τῶν Θεῶν, παιδιά! Ἄς τρεξώμε γρήγορα!

Ἄρατος. Ὁ Ἥλιος εἶναι ψηλά, Κίμων! Τώρα θὰ ἔχουν τελειώσει! ὦ! ἄλλοίμονον! Τὶ λόγο θὰ δώσωμε στὸν Ἀρχέλαο!!

Νικίας. Παραβήκαμε τὸν ὄρο μας! Βαρειά καὶ ἀνήκουστη τιμωρία μᾶς περιμένει!

Δημόκριτος. Ὁ Ἄρχέλαος θὰ εἶνε ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸ δίκαιο θυμό του!

(εἰσβάλλουσι αἴφνης ἡ Μυρτώ καὶ Ἄσπασια κυνηγοῦσαι μία πεταλοῦδα).

Μυρτώ. Ἄχ!.. Μοῦφυγε!.. ὦ! Τὶ ὄραϊα χρώματα εἶχε!..

Ἄσπασια. Ἄχ!. Ζούρλια ἦταν! Πλουμιστὴ καὶ λαμπρόχρωμη, σὺν ὀλοκέντητη βελουδίνη δαντέλλα! (εἰσέρχονται καὶ αἱ ἄλλαι ἀγκαλιασμένες)

Μυρτώ. (βλέπουσα τοὺς ἐφήβους χλωμοὺς καὶ ἀκινήτους) ὦ! Ἄσπασια! Κύττα τοὺς ἐφήβους!.. Πῶς κατσοῦφιασαν ἔτσι;

Ἄσπασια. Ἔ! Ἐφηβοί! Τὶ ἐπάθατε! Πῶς δὲν τραγοῦδατε...

Κλειώ. ὦ! πῶς εἶναι ἔτσι αὐτοί!;

Κίμων. ὦ! Ἄμοιρες παρθένες! Λησμονήσατε καὶ σεῖς πῶς αὐτὴ τῇ στιγμῇ τελοῦνται οἱ ἀγῶνες;

Μυρτώ. (κατάπληκτος) Οἱ ἀγῶνες!.. Μά!.. Μά!..

Τερψιχ. Μά! Αὔριο θὰ τελεσθοῦν!..

Ἄρατος. Σήμερα γίνονται, ἄμοιρες! Ἡ μᾶλλον αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἔχουν τελειώσει!

Μυρτώ. (ἐν παραφορᾷ). ὦ! Κατὰρα στὸ κρασί του! Καὶ ὁ ὄρκος μας! Κι' ἡ τιμὴ μας! Τὸ καθῆκον πρὸς τὴν Πατρίδα!

Κλειώ. (δακρύουσα) ὦ! Τὶ ἐπάθαμε!. Προδώσαμε τὸν ἀγῶνα!

Κίμων. (γονατίζων). ὦ! Ἐπόλλωνα!.. Τὴ ἀνέλπιστη καταστροφὴ μᾶς βρῆκε! φώτισέ μας νὰ βγάλω-
με τὴ μεγάλη ντροπὴ μας καὶ νὰ τιμῆσωμε τὴν
Πατρίδα! ὦ τὸ θάνατο!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Πραξινοῦ. (Ἐμφανιζομένη αἰφνηδίω:) Σεῖς τὸν θε-
λήσατε!... Οἱ Θεοὶ τιμωροῦν!

(πρὸς τοὺς εἰσερχομένους τώρα, Ἀρχέλαον, Θάλειαν,
Πανδώραν καὶ Ἀρμόδιον. Ἡ Θάλεια καὶ ὁ Ἀρμό-
διος φοροῦν στεφάνους δάφνης, ὁ δὲ Ἀρχέλαος καὶ
ἡ Πανδώρα μικρὰ στέμματα).

Ἴδου αὐτοί, ὦ Ἀρχέλαε!

(Ὅλοι καὶ ὅλοι περίφοβοι κλίνουσι τὴν κεφαλὴν).

Ἀρχέλαος. Κακοὶ καὶ ἀνόσιοι !! Σεῖς ὅλοι καὶ ὅλες,
ποῦ γιὰ τὸ κρασί, ἐκλωτσήσατε τὴ θεία δάφνη,
καὶ γιὰ τὸ χορὸν, ἐθυσιάσατε τὴν τιμὴ τῆς Πα-
τρίδος σας, εἰσθε ἀνάξιοι ν' ἀνιαπνέετε πλέον
τὸν Τίμιο καὶ μυρωμένο ἀέρα τῆς Ἀττικῆς!...
Πρὸ ὀλίγου ὁ λαὸς στὸ Στάδιον μαζὶ μὲ τὰς
ἐπευφημίας διὰ τὰς λαμπρὰς νίκας τῆς Θάλειας
καὶ τοῦ Ἀρμοδίου, μοῦ ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ σᾶς
τιμωρήσω, ὅπως σᾶς ἀρμόζει, καὶ νὰ σᾶς κη-
ρῶξω ἀναξίους τῆς Πατρίδος. Εὐτυχῶς οἱ Θεοί,
χάρις στὴ Θάλεια, καὶ τὸν Ἀρμόδιο, σὰ ὑπέ-
ροχα αὐτὰ κορμιά, τὰ ζυμωμένα μ' ἀτσάλι καὶ
κρύσταλλο, οἱ Θεοὶ μᾶς ἐδώρησαν τὴν Νί-
κην! Ἄλλ' αἱ δικές σας στρίγγλικες ψυχές, ἀνί-

κανες νὰ αισθανθοῦν αὐτὸ τὸ θεῖο παλμό, ἄς πλανῶνται σκούζοντας στ' ἀβόλιστα σκοτιάδια!.

Μυρτώ. (γονατιστῆ) Ἐλεος, ὦ Ἀρχέλαε!. Θεὸς μᾶς παρέσυρε, ὁ Θεὸς τοῦ οἴνου!.. Ἐγκληματίσαμε! Naί!... ἀλλὰ δέξου μας μετανιωμένες!

Ἄρατος. (γονατιστὸς) Μεγάλε καὶ δοξασιμένη Ἀρχέλαε! Εἶνε μεγάλο καὶ τρανό, τὸ ἔγκλημά μας!.. λησμονήσαμε τὸ καθῆκον μας πρὸς τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ κι' ἡ μετάνοιά μας εἶνε μεγάλη καὶ συντριπτική!

Ὅλοι. (γονατιστοί). Ἐλεος! (σιγὴ ἐπ' ὀλίγον)

Κίμων. (ἀνεγειρόμενος) Ἀρμόδιε! ἐνίκησες!

Ἀρμόδιος. Οἱ Θεοὶ τὸ ἠθέλησαν!

Κίμων. Καὶ σὺ Θάλεια;

Θάλεια. Νίκη θριαμβική!

Κίμων. Ἐ! Τότε!... Ἀφοῦ, ὦ Ἀρχέλαε, ἡ γλυκεῖα Πατρίδα μας πῆρε τὸ θεῖο στεφάνι τῆς Νίκης καὶ ὄχι τῆς ντροπῆς, πὺν τῆς ἐτοιμάσαμε οἱ ἄθλιοι ἡμεῖς, εὐχαρίστως θὰ βαδίσουμε πρὸς τὸ θάνατο! (πρὸς τοὺς ἄλλους γονατιστοὺς ἐφήβους καὶ παρθένες) Ἐ! ἔφηβοι! παρθένες! Ἐγερθῆτε! (ἐγείρονται ὅλοι καὶ ὅλες)

Αἱ στιγμὲς αὐτὲς ἔχουν μιὰ σπάνια ἱερότητα! Ἐφταίξαμε πρὸς τὴν Πατρίδα, πὺν μᾶς ἐξέθρεψε! Ἀρκεῖ τοῦτο διὰ ν' ἀποθάνωμεν!... Κι' ὡς ἀπόγονοι τοῦ μεγάλου μας Κόδρου, ἄς διαλαλήσωμε πρὸς ὅλην τὴν Ἀττικήν, ὅτι προδότες ἡμεῖς δικαίως ἀποθνήσκομεν!...

Θάλεια. Τὴ μεγάλη λάμψη τοῦ ὠραίου θριάμβου μας ὦ ἀγαπημένε μου Ἀρχέλαε, μὴ θελήσης νὰ τὴν σιαιήσης μὲ τὰ πικρία τοῦ θανάτου τῶν ἀνοήτων τούτων παρθένων καὶ ἐφήβων!... ὤπῃρξαν τίμιοι ὅλοι! τοὺς γνωρίζω καλά! Παρεσύρθησαν! Τὸ σφάλμα τοὺς συνέτριψε ὅλους τόσον ὥστε γιὰ τὸ μέλλον νὰ γείνουν ἄγρυπνοι φύλακες τῆς Τιμῆς τῆς Πατρίδος! Ἐγώ, ἡ ἀγαπημένη σου σύζυγος, σὲ ἱκετεύω νὰ τοὺς συγχωρήσης!.. Ἡ συγγνώμη, ἄλλωςτε, γεννήθηκε ἀπ' τὸν οὐράνιο ἀφρὸ τῆς Καλωσύνης!!

Πανδώρα. Καὶ ἀπὸ μὲ καὶ τὸν ἀγαπητόν μου Ἀρμόδιον δέξου, ἀδελφέ μου Ἀρχέλαε, τὴν πειθὴ θερμὴν παράκλησι νὰ δώσης χάρι στὰς παρθένους καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτούς! Τοὺς γνωρίζω καλὰ ἀπὸ μικρὴ κόρη, ὅτι εἶναι πιστοὶ στὸ καθήκον καὶ λατρεύουν τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ τοὺς παρέσυρεν ὁ Θεὸς τῆς τρέλλας καὶ τοῦ οἴνου! Θὰ γίνουν ἄξιοι τῆς πατρίδος!

Ἀρχέλαος. Ἀγαπημένη μου Θάλεια καὶ σὺ καλὴ μου Πανδώρα! Ὅπως τὰ ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ μαγεύουν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ ἀσημένιο των φεγγοβόλημα, ἔτσι καὶ σεῖς μὲ τὴ σπάνια φεγγοβολή τῆς ὠραίας σας ψυχῆς θὰ μὲ μαγεύετε πάντα πρὸς δικαιοτέρας ἀποφάσεις!

(Πρὸς τὰς παρθένους καὶ τοὺς ἐφήβους)

Σὰς παραχωρῶ, ὦ παρθένες καὶ σεῖς ἐφη-

ἄβοι, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὴν συγγνώμην, ἀφοῦ τόσοι μετανιωμένοι καὶ συντετριμμένοι σὰς ἀναγνωρίζει ἡ ἀγαπημένη μου σύζυγος καὶ ἡ καλὴ μου Πανδώρα. Προσέξατε ὅμως γιὰ τὸ μέλλον!.. Ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσις καὶ πειθαρχία πρὸς τὸν Πατρίδα εἶνε καὶ ὑπερκόσμιον, καὶ ποὺ ζυγώνει τὸν ἄνθρωπο στὸν Οὐρανὸ καὶ τὸν ζυμώνει μὲ κάποια ὑπεράνθρωπη οὐσία!... Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσετε ποτέ ὅτι, ὁ περὶ ὑπέροχος μεγάλος πολιτισμὸς ἑνὸς λαοῦ, πυργώνεται, ὡς ἐπὶ ἀκλονήτου Βάθρου, ἐπὶ τῆς πειθαρχημένης Μεγάλῃς ἰδέας τῆς Πατρίδος!.....Μόνον ἡ δύναμις τῆς Ἰδέας τῆς Πατρίδος ὀλοκληρώνει τὰ μεγαλουργήματα τῶν λαῶν, γιὰ τοὺς ἐμπνέει μὲ τὴ σπάνια ἐκείνη εὐγενικὴ ἀνωτερότητα, ποὺ τοὺς ξεσηκώνει πρὸς τὴ σφαιρα τῆς Ἀθανασίας!

Μυρτώ. Καὶ τώρα ἐπίτρεψέ μας, ὦ ἀθάνατο Ἀρχοντόπουλο, ἀφοῦ πρῶτον ἀσπασθῶμεν γλυκὰ τὴν ἀγαπημένη μας Θάλειαν ὡς φίλην, νὰ τὴν προσκυνήσωμεν κατόπιν ὡς νύμφην τοῦ Ἀρχοντος, δοξασμένην ἀπὸ τὸ θρίαμβο τῆς Μεγάλῃς τῆς Νίκης!

Ἀρχέλαος. Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

(προηγούμενης τῆς Μυρτῶς, ὅλες μίᾱ μίᾱ κατὰ σειράν προσέρχονται καὶ ἀσπάζονται τὴν Θάλειαν στὸ πρῶτον πρῶτον καὶ κατόπιν κλίνουσαι ἐλαφρὰ τὸ γόναυ, τῆς φίλου τὸ χέρι, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀσπάζονται τὸ χέρι τοῦ Ἀρχελάου, τῆς Πανδώρας καὶ τοῦ Ἀρμοδίου)

Κίμων. Καὶ σὲ μᾶς τώρα, ἔνδοξε Ἀρχέλαε νὰ ἐπι-
τρέψῃς νὰ ξεσπάσῃ ὁ σάλος τοῦ στήθους μας
σὲ μιὰ μεγάλη κραυγή, βγαλμένη ἀπ' τὰ κα-
τάβαθα τῆς ψυχῆς μας!

«Ζήτη τὴ Μεγάλη καὶ δοξασιμένη Πατρίδα μας!»

(ὄλοι φωνάζουν. Ζήτη!)

Πραξινόη. Καὶ τώρα, ἡ κατακλυστικὴ χαρὰ, ποὺ ὄγ-
κώνει τὰ στήθη μας γιὰ τὲς Νίκες τὲς Θριαμ-
βικῆς, ἄς ξεσπάσῃ σὲ χορὸ καὶ τραγοῦδι!.. Νὰ
χορέψωμε τὸ χορὸ τῶν Ἀσπιδοφόρων!

Ἰ'Αναλαμβάνουν τὰ ἀκόντια, τραγουδοῦν καὶ χορεύ-
ουν τὸν χορὸν τῶν Ἀσπιδοφόρων εἰς δύο παρατά-
ξεις. Στὴ μία παρατάξι αἱ παρθένες καὶ στὴν ἄλλη
οἱ ἔφηβοι

Γιὰ τὸ στέφανο τῆς Νίκης πάλι!

Καὶ γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν τιμὴ!

Θὰ βυθίσωμε τ' ἀκόντια μας!

μέσα στοῦ βαρβάρου τὸ κορμί!

Πάντα ὄλους θὰ θαμπῶν' ἡ δόξα!

τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀστραφτερῆς!

Τὰ κοντάρια ἀπάνω στὰ κοντάρια!

Πάλι θὰ νικήσωμε Πατρίς!

(Ἐνῶ χορεύουν πίπτει βραδέως ἡ Λύλαια).

ΔΩΡΕΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Κ. ΜΙΝΤΖΑ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. .10-
